

નથી ખ્વાહિશ પુજાપાની

નથી ખ્વાહિશ પુજાપાની, નથી હ્યાં સ્થાપના પીંજણ;
અમે તો ગાઈશું કેવળ, મનુષનાં ભવમાં હેતુ જાણ.

ખરેખર શુદ્ધ પ્રેમીઓ, સહુના ગુણલાં દેખે;
અમારો વિશ્વમૈત્રીભાવ, જગતને મોક્ષ-અમી દેશે.

જિગરના પ્રેમનો છાંટો, કમાડો ખોલે સહુ દિલનાં;
સહુને હિતકર વાતો, ખૂલી છે “જ્ઞાની” સંગ મિલતાં.

સહનશીલતાની મૂળ ખૂબી, અમારી મૌન કડકાઈ;
વઢીને મહીં રહે વીતરાગ, જુઓ કલમું ન ઠરડાઈ !

સદાએ પ્રેમ સ્વરૂપાત્મા, જુએ નહીં દોષ કોઈના;
તે જુએ દેહમાં આત્મા, પરમ નિર્દોષ દૃષ્ટાત્મા.

હજારો આત્મજ્ઞાનીનાં, બુલંદી નાદ ઊઠિયાં જો;
જગત્કલ્યાણ કર ‘અક્રમ’, અનુપમ “જ્ઞાની” પાક્યા જો.

ફક્ત નિષ્કામ ધર્માર્થે, ધરે કાયા જ સત્-સ્વાર્થે;
નક્કી છે મોક્ષ તેનો અહીં, કહ્યું ભગવાને પરમાર્થે.

સજીને પ્રેમનું લશ્કર, પડો જંગે હે વીર આત્મા;
અમર-કીર્તિ વરો ‘અક્રમ’, ત્રિકાળે પુણ્યશ્લોકાત્મા.

‘વ્યવસ્થિત શક્તિ’ મૂળ સાથે, નથી બાકી જગત-ઈચ્છા;
જગત્કલ્યાણ હો નિશ્ચે, હો વંદન સ્વર્ગી સ્વરસૃષ્ટા.

સજજનતાની સુગંધી પર, જગત આખું ન્યોછાવર;
ઉઠાવી લ્યો ‘આ’ છેલ્લી તક, આ ‘અક્રમજ્ઞાન’ હૃદયે ભર !

અહો ! નિઃસ્વાર્થ સુધારક, સ્વયંનાં સ્વ-અરથ સાધક;
પુકારે ‘સંઘ વિજય’ કર, અહો ! બ્રહ્માંડી પ્રીતપાલક.

● ● ●